

1

Het kleine straatje zag er gezellig en uitnodigend uit in de nog niet al te warme, maar wel stralend schijnende zon. De hoge bomen wierpen hun schaduwen over de tegels, dikke knoppen van de bloemen uit de voortuintjes waren plotseling opengesprongen en toonden hun kleurenpracht. Marlayne Meertens bezag het met genoegen. Drie weken woonde ze hier nu, maar tot nu toe had ze deze straat alleen gezien onder donkere, grauwe luchten, angstaanjagende wolkenpartijen en met regen. Veel regen. De voortuinen hadden er triest bij gelegen en overal langs de stoepen hadden zich diepe plassen gevormd. Nu restten alleen nog enkele vochtige plekken daarvan, die hopelijk ook snel op zouden drogen. De straat bood meteen een heel andere aanblik. In diverse voortuinen waren mensen aan het tuinieren, op de hoek stonden drie vrouwen druk met elkaar te praten en twee kinderen renden elkaar achterna. Halverwege de straat stond een busje half op de stoep geparkeerd. Een wat oudere man stond erin en gaf dozen door aan twee jonge mannen, die de spullen een huis op de begane grond binnendroegen. Haar nieuwe benedenburen, begreep Marlayne. Zelf bewoonde ze de eerste etage van deze drie verdiepingen tellende portiekwoningen. Het huis onder haar had tot nu toe leeggestaan, al had ze in de avonduren wel vaak geluiden gehoord die erop wezen dat er druk geklust werd.

Ze zette haar fiets op slot voor het portiek, tegen het muurtje dat de portiekingang scheidde van de voortuin.

‘U bent de bovenbuurvrouw?’ Een vrouw van middelbare leef-

tijd, met een gezet postuur, vriendelijke, blauwe ogen en donkere haren waarin opkomend grijs te zien was, doemde plotseling naast het muurtje op.

Marlayne knikte en pakte de uitgestoken hand.

‘Marlayne Meertens. Zeg alsjeblieft gewoon jij en jou tegen me.’

‘Graag. Ik ben Sarah en mijn man heet Jack.’ Ze gebaarde naar de man in het bestelbusje. ‘Ik hoop dat je de laatste tijd niet te veel last hebt ondervonden van het klussen. Het moest allemaal in de avonduren, want ja, overdag werken we. Je zal ons dan ook niet zo vaak zien of horen, al hoop ik dat we een prettige verstandhouding op kunnen bouwen. We zijn toch burens, hè? Beter een goede buur dan een verre vriend, zoals het spreekwoord luidt. Ik zou het fijn vinden als je eens een drankje bij ons komt doen, om goed kennis te maken met elkaar. En zeg het gerust als je last van ons hebt, ik spreek dat soort dingen graag meteen uit. Wij zijn ook niet te verlegen om het aan te geven als er iets is.’

Sarah praatte veel, snel en zonder leestekens, ontdekte Marlayne. Het duizelde haar nu al. Ze kreeg geen kans om ertussen te komen.

‘Hoewel jij me geen druktemaker lijkt,’ ratelde Sarah alweer verder. ‘Terwijl we hier bezig waren hebben we amper geluiden van boven gehoord. Maar ja, stille wateren... Wie weet voor wat voor verrassingen je ons nog zet.’ Ze lachte hard om haar eigen grapje.

‘Mam, Tymo heeft je nodig. Hij wil weten waar je de boekenkasten wilt hebben,’ onderbrak een van de jongere mannen het gesprek. ‘Sorry,’ vervolgde hij tegen Marlayne. ‘We hebben het druk, zoals je ziet.’

‘Dan zal ik jullie niet langer ophouden. Sarah, succes met alles,’ wenste Marlayne, haar kans schoon ziend om zich uit de voeten te maken.

Ze rende bijna de portiektrap op, nog net de geamuseerde blik opvangend van een langslappende buurvrouw die aan het begin

van de straat woonde. De vrouw stak haar hand als begroeting op en automatisch beantwoordde Marlayne dat gebaar, hoewel ze de vrouw niet kende. Ze had haar alleen wel eens zien lopen, samen met een man en met een jong meisje in een rolstoel. Eenmaal boven in haar kleine, knusse woninkje schoot ze in de lach. Dat had zij weer, een buurvrouw die ratelde als een waterval! Hoewel deze Sarah haar erg aardig leek, hoopte ze haar toch niet te vaak tegen te komen. Ze was typisch zo'n vrouw van wie je niet meer af kwam als ze eenmaal een gesprek begon. Ze zat niet echt te wachten op opdringerige burens, daarvoor was ze te graag op zichzelf. Ze had juist net wat rust gevonden na een roerige periode in haar leven. Op haar werk was ze de hele dag door al omringd door andere mensen. Haar leerlingen van de havo waar ze les gaf in Engels, tijdens de pauzes haar collegae en na de schooldag vaak nog ouders. Na zo'n drukke dag vond ze het heerlijk om zich terug te trekken in haar knusse huisje, dat steeds meer als een echt thuis aan begon te voelen. De inrichting was nog niet klaar en er wachtten haar ook nog een paar grotere klussen voor het was zoals ze het voor ogen had, maar ze voelde zich hier toch al op haar plek. Haar eigen, kleine paleisje, waar ze zich kon verschuilen, waar ze tot rust kon komen en waar ze zichzelf weer hoopte te vinden na jarenlang onderdrukt geweest te zijn door een dominante, veeleisende partner. Onwillekeurig gleden haar gedachten terug. Wat zou Charles nu doen? Ze keek naar de klok, die bijna halfvijf aanwees. Dan was hij dus nog op zijn werk, bezig de medewerkers van zijn afdeling te drillen, zoals hij haar vijf jaar lang had gedruild. Kleinerend, onverzettelijk, met een scherp verbaal vermogen waar ze niet tegenop had gekund en met een denigrerende ondertoon in zijn stem. Maar ze wilde niet aan Charles denken, hij was voor goed verleden tijd.

Marlayne rechtte haar schouders en schudde haar hoofd. Aan het werk, spoorde ze zichzelf aan. Ze maakte een beker thee, zette

een zacht achtergrondmuziekje op en installeerde zich met een stapel door de leerlingen van de vierde klas gemaakte proefwerken aan de kleine eettafel voor het raam. Ruimte voor een bureau had ze niet, maar deze eettafel leende zich prima voor het nakijkwerk. Met de geluiden die van buiten kwamen lukte het haar echter niet zich op de proefwerken te concentreren. Stemmen die soms luid opklonken, het schuiven van zware meubelstukken op de bodem van de bus, soms een harde bons en het getoeter van een auto die er niet langs kon rijden. Ze zag dat Jack een verontschuldiging gebaar naar de bestuurder van de auto maakte.

‘Nog een paar spullen, dan zet ik de bus weg,’ riep hij.

De jongen die Marlayne net had gezien kwam snel aanlopen, samen met een andere jonge man. Dat zou die Tymo zijn, veronderstelde ze. Waarschijnlijk ook een zoon van Sarah en Jack. Met vereende krachten tilden ze een dressoir uit de bus. De bestuurder van de wachtende auto, een vrouw van middelbare leeftijd, trommelde ongeduldig met haar vingers op het stuur terwijl de man die naast haar zat onbewogen toekeek. Marlayne voelde de neiging opkomen om naar buiten te lopen om de man aan te sporen even mee te helpen. Waar was simpele hulpvaardigheid toch gebleven? Tegenwoordig leek iedereen wel haast en een heel kort lontje te hebben. En zij leek wel een oude vrouw, sprak ze zichzelf in gedachten bestraffend toe. Met haar zesendertig jaar viel ze toch hopelijk nog lang niet in de categorie van mensen die riepen dat vroeger alles beter was. Dat stadium hoopte ze overigens nooit te bereiken, want ze had een vreselijke hekel aan dergelijke uitspraken. Alsof er vroeger geen ellende en verdriet op de wereld bestond. Met kleine slokjes dronk ze van haar hete thee terwijl ze bleef kijken naar de verrichtingen op de straat beneden haar. De bus was leeg en Jack stapte in om hem te verplaatsen. De auto achter hem trok wild op en ramde hem bijna in de haast de straat uit te rijden. Marlayne liet bijna van schrik haar beker uit

haar handen vallen. Bij de onverhoedse beweging die ze maakte om haar beker te redden, bonsde ze tegen het raam aan. De man die waarschijnlijk Tymo was keek omhoog en heel even ontmoeten hun ogen elkaar. Die van hem waren felblauw, registreerde ze onwillekeurig. Er verscheen een klein glimlachje op zijn gezicht en een hand werd groetend omhooggestoken. Marlayne knikte kort ten antwoord en maakte zich snel uit de voeten, weg van het raam. Ze zouden haar wel onverbeterlijk nieuwsgierig vinden met haar gegluur. Voor de tweede keer dwong ze zichzelf aan het werk te gaan. Ze had niets met haar nieuwe burens te maken en wat haar betrof bleef dat zo.

Eindelijk mooi weer. Het werd wel eens tijd ook. Bij het verlaten van de supermarkt hief Cindy van der Made haar gezicht even omhoog om de warmte van de zon op haar huid te voelen. Wel jammer dat dit heerlijke lenteweer niet een week eerder was ingezet, zodat ze er nog samen met Mariska van had kunnen genieten. Ze hing het linnen tasje met de paar boodschappen om haar schouder voor ze koers zette naar huis. Zwaar was het niet. Eigenlijk had ze helemaal geen boodschappen nodig gehad, ze was alleen naar de supermarkt gegaan om haar lege, stille huis even te ontvluchten. Langzaam was ze langs de schappen gedrenteld en ze had zelfs een praatje gemaakt met een wildvreemde vrouw die een heel verhaal op had gehangen, blij met een beetje aanspraak. Was dit haar leven voortaan? Alleen, ondanks haar huwelijk, en stil. Ze moest oppassen, anders werd zij zelf zo'n vrouw die vreemden aansprak, bij gebrek aan andere mensen om haar heen. Ze was zelf de enige die ervoor kon zorgen dat haar leven een andere wending kreeg, daar was ze zich goed van bewust. Maar hoe? Op dit moment had ze het gevoel dat ze eindeloos rond dwaalde in een grote, lege ruimte, waarvan ze de muren niet eens kon zien, laat staan dat ze er tegenaan kon leunen.

Na een korte wandeling bereikte ze de straat waar ze woonde. Bij het kinderdagverblijf op de hoek was het een drukte van belang in de aan de straatkant gelegen, omheinde buitenspeelplaats. Een groepje kinderen was druk bezig in de zandbak, een jongetje was fanatiek aan het schommelen en twee andere kinderen crosten op driewielertjes over het betegelde gedeelte, alles onder het toezien van twee leidsters. Een van hen, een jonge vrouw met lang, lichtbruin haar en een gulle lach om haar brede mond, riep een vrolijke groet naar Cindy. Ze maakte aanstalten om naar het hek te komen, maar Cindy liep snel door, vrezend dat deze vrouw, die ze ook kende uit de straat, zou vragen waarom ze de rolstoel met daarin Mariska niet bij zich had. Hoe groot haar behoefte aan contact ook was, daar zat ze niet op te wachten. De kans was groot dat ze dan in huilen uit zou barsten, een vernedering die ze zichzelf graag bespaarde.

Het busje stond nog steeds midden op de straat, zag ze. Veel hulp bij hun verhuizing hadden die mensen blijkbaar niet, alleen de twee jonge mannen van wie Cindy zich afvroeg of dat hun zoons waren. Dan werd het krap in dat kleine benedenhuisje. De nieuwe buurvrouw stond te praten met de vrouw die enkele weken geleden in deze straat was komen wonen. Ze keek nogal benauwd, blijkbaar was ze erdoor overvallen. Geamuseerd zag Cindy een opgeluchte trek op haar gezicht komen toen een van de jonge mannen zich ermee bemoeide en de nieuwe buurvrouw mee troonde. Op het moment dat Cindy haar blik ving, stak ze haar hand groetend op, voor ze verder liep naar haar eigen huis, aan het begin van de straat.

De huisdeur gaf onmiddellijk mee. Vreemd, ze had het nachtslot er toch wel op gedraaid, zoals ze standaard deed als ze wegging, ook al was het maar voor een paar minuten? Eenmaal binnen merkte ze echter dat haar man Boris er al was, ongekend op dit vroege tijdstip.

‘Waar was je?’ was het eerste wat hij vroeg.

‘Boodschappen doen.’ Alsof ze het moest bewijzen hield Cindy het tasje voor hem omhoog.

‘Hm, die paar dingen hebben je dan aardig wat tijd gekost. Ik ben al zeker een halfuur thuis.’ Hij keek haar wantrouwend aan.

‘Waarom ben je zo vroeg?’ vroeg Cindy, zonder op zijn opmerking in te gaan. Boris zou haar voor gek verklaren als ze hem vertelde dat ze expres alles heel langzaam had gedaan omdat ze het thuis zo stil vond, wist ze.

‘Ik ga er zo weer vandoor. Er is onverwachts een pitch gepland, dus ik eet op de zaak. Ik ben alleen even thuisgekomen om een schoon overhemd aan te trekken, want daar was een kop koffie overheen gegaan. Als je nog langer weg was gebleven, had je me gemist,’ vertelde Boris. ‘Nou, ik ga weer. Ik weet niet hoe laat het wordt.’

Alsof dat iets nieuws was. Boris liep al in de richting van de deur, op het laatste moment hield hij zijn pas in, draaide zich om en plantte een vluchtige kus op haar wang. Een verplicht nummer wat hij bijna vergeten was, dacht Cindy wrang. Ze beet op haar lip om de opkomende tranen tegen te houden. Heel even had ze de blijde hoop gevoeld dat Boris speciaal voor haar vroeg naar huis was gekomen, omdat hij wist hoe moeilijk ze het momenteel had. Maar ze had kunnen weten dat de waarheid daar heel ver vandaan lag. Boris deed niet aan gevoelens, zeker niet aan onrealistische, zoals hij dat zelf noemde. Hij was praktisch ingesteld en nuchter, bijna op het harde af. Haar verdriet dat ze Mariska niet thuis hadden kunnen houden vond hij onzinnig.

‘Wees blij dat er instellingen zijn voor kinderen zoals zij. Dat is zowel voor haar als voor ons veel beter,’ had hij kortaf gezegd. ‘Ze zorgen daar uitstekend voor haar en kunnen haar meer bieden dan wij.’

Cindy wist ook wel dat het wonen in de zorginstelling voor Mariska het beste was wat ze voor haar konden doen, maar dat

maakte het verdriet en gemis niet minder. Boris scheen daar geen last van te hebben. Maar ja, hij was dan ook vrijwel nooit thuis. Hij merkte amper dat Mariska er niet meer was, dacht Cindy schamper bij zichzelf. Zij had tien jaar geleden haar baan opgezegd om zelf voor hun zowel lichamelijk als geestelijk gehandicapte dochtertje te kunnen zorgen, Boris was daarentegen veel meer gaan werken, alsof hij haar juist wilde ontvluchten. Het reclamebureau dat hij samen met een vriend had opgezet slokte al zijn tijd en aandacht op. Hij verdiende geld als water, maar was sindsdien nog maar een zeldzaam verschijnsel aan de huiselijke haard. Die huiselijke haard in de smalle straat beviel hem overigens al heel lang niet meer. Het was te klein en te armoedig naar zijn nieuwe maatstaven. Cindy had echter altijd geweigerd te verhuizen omdat ze Mariska niet uit haar vertrouwde omgeving wilde halen, iets waar Boris laatzinnig over zei dat ze daar toch geen benul van had.

Nu Mariska in de zorginstelling woonde, hield niets hem meer tegen om een groot, luxe huis te kopen, vreesde Cindy, al vroeg zij zich af waar ze dat voor nodig hadden met zijn tweeën. Een kind kwam er niet meer, dat wist ze zeker. Zij wilde het liefst hier blijven, in dit weliswaar kleine, maar knusse huisje en in de straat waar ze veel mensen kende en ze zich thuis voelde. Niet voor het eerst kwam de gedachte bij haar op dat Boris maar een huis voor zichzelf moest kopen, zonder haar. Er was toch niets meer over van de juichende verliefdheid van vroeger, iets wat haar steeds duidelijker werd nu het enige wat hen nog bond was weggefallen uit hun dagelijkse leven. Misschien moest ze dat gesprek maar eens met hem aangaan. Als hij tenminste eens wat langer thuis was dan slechts enkele minuten... Ze kon zich de tijd niet heugen dat ze een echt gesprek hadden gevoerd met elkaar.

Liesbeth Pieterse keek de snel weglappende Cindy fronsend na. Normaal gesproken was de vrouw, die ongeveer van haar leeftijd

was, veel vriendelijker. Er kon altijd wel een groet bij haar vanaf. Maar ach, ze zou wel haast hebben. Haar dochtertje was er deze keer niet bij, dus wellicht moest ze snel naar huis om de oppas af te lossen.

Omdat zij die ochtend om zeven uur was begonnen, zat de dienst van Liesbeth er om vijf uur op, toch was het al kwart over vijf voor ze de deur van het kinderdagverblijf achter zich dichttrok. Ze lette nu eenmaal nooit zo op de klok als ze met haar werk bezig was. Yvon, die eveneens de vroege dienst had deze week, was wel om klokslag vijf uur vertrokken, maar Liesbeth had het niet over haar hart kunnen verkrijgen om de huilende peuter die zich na een valpartij aan haar had vastgeklampt over te dragen aan een andere leidster. Ze had het kind gesust, de geschaafde knie verzorgd en het zielig snikkende meisje een verhaaltje voorgelezen tot ze gekalmeerd was.

‘Bedankt,’ zei Marijke, de hoofdleidster. ‘Ga nu maar gauw, het is al zo laat.’

‘Ach, ik hoef niet ver.’ Liesbeth grinnikte. ‘Dat is het voordeel als je in de straat woont waar je werkt.’

‘Maar je ouders komen toch eten? Je hebt dus vast nog genoeg te doen.’

Liesbeth sloeg met haar vlakke hand tegen haar voorhoofd.

‘Vergeten,’ bekende ze. ‘Je hoeft je overigens geen zorgen te maken dat ik het te druk heb. Barry is de kok bij ons thuis, zeker als we eters krijgen. Ik kan het gasten niet aandoen om ze mijn brouwsels voor te zetten.’

‘Geef mij zo’n man,’ wenste Marijke lachend. ‘Pieter is een schat, maar hij waagt zich nooit in de keuken.’

‘Daar heb ik Barry op geselecteerd. Tot morgen.’

‘Eet smakelijk en veel plezier vanavond,’ wenste Marijke haar nog toe.

Liesbeth rimpelde haar neus. Dat smakelijke eten kwam vast

wel goed, maar plezier? Ze hield van haar ouders, maar het waren geen mensen die de gezelligheid aanbrachten. Haar vader was een stille man die zich steevast op de achtergrond hield, haar moeder een zakelijk ingestelde, soms zelfs harde vrouw met een eigen mening die ze nooit onder stoelen of banken schoof. Ze had twintig jaar lang een eigen kledingzaak gehad, die ze vorige maand had verkocht omdat haar man met pensioen was gegaan.

‘Wij worden nu gestraft omdat ze zoveel vrije tijd over hebben. Ze zijn nog nooit zo vaak bij me geweest als de afgelopen maand,’ had haar zus Suzanne gisteren nog gezegd.

‘Misschien moeten we ze een cruise cadeau doen,’ had Liesbeth gegiecheld.

‘Een cruiseschip komt weer terug. Een vliegticket enkele reis is een beter plan,’ was Suzanne daarop ingegaan.

Liesbeth moest onwillekeurig aan die woorden denken op het moment dat ze binnenkwam en haar moeder meteen pinnig opmerkte dat ze laat was.

‘Je werk is op de hoek, dus je kunt je niet verschuilen achter de smoes van een file.’

‘Het was druk,’ verklaarde Liesbeth eenvoudig. Plichtmatig gaf ze haar beide ouders een kus.

‘Als je maar in de gaten houdt dat ze die extra tijd betalen,’ vond Ella Pieterse het nodig om op te merken.

‘Daar maak ik me niet druk om.’

‘Dan maken ze dus misbruik van je.’

‘Mam, hou op. Er was een kindje gevallen, dus ik heb haar getroost voordat ik naar huis ging. Daar hoeft ik niet voor betaald te worden,’ zei Liesbeth kortaf. Ze wendde zich tot Barry. ‘Wat eten we?’

‘Je boft toch maar met een man die kookt,’ kwam Ella alweer, nog voordat Barry antwoord op deze vraag kon geven. ‘Je vader kan nog geen ketel water koken zonder dat het aanbrandt.’ Ze moest

hier zelf hard om lachen. Hubert lachte mee als de welbekende boer met kiespijn.

‘Dat heb ik dan van jou, pap.’ Liesbeth knikte haar vader toe. ‘We kunnen nu eenmaal niet allemaal perfect zijn.’

Ella leek de kleine hatelijkheid aan haar adres niet op te merken, maar Hubert wel. Hij zond Liesbeth een knipoogje van verstandhouding.

De tijd sleepte zich voort. Ella voerde zoals altijd het hoogste woord, waarbij de helft van haar zinnen uit kritiek op anderen bestond.

‘Je hebt blijkbaar nieuwe burens. Ze waren een busje aan het uitladen toen wij kwamen. Dat ding stond midden op de weg, we konden er niet eens langs en aangezien er hier in de straat weer eens geen parkeerplaats was, moesten we dat wel,’ zei ze afkeurend.

‘Heb je ze niet even geholpen?’ informeerde Liesbeth onschuldig, het antwoord wel wetend.

‘Natuurlijk niet. Je vader mag niet tillen met zijn slechte rug. Ik vond het behoorlijk asociaal dat ze de hele straat blokkeerden.’

‘Er zal langs de stoep geen plek geweest zijn,’ meende Barry zachtzinnig. ‘Je kan niet verwachten dat ze een straat verder parkeren om vervolgens met ieder meubelstuk en iedere doos de wijk door te slepen.’

‘Zij verwachten blijkbaar wel dat andere mensen op hen wachten.’

‘Waar maak je je druk om? Jullie hebben tegenwoordig toch tijd zat.’ Liesbeth stond op en begon het gebruikte serviesgoed op te stapelen. ‘Iedereen koffie?’ riep ze hard om de volgende misprijzende opmerking van haar moeder in de kiem te smoren.

In de keuken, wachtend op het moment dat de koffiemachine zijn werk had gedaan, staarde ze uit het raam. Er hingen nog geen gordijnen in het huis van haar nieuwe overburen. In het licht van de lamp aan het plafond zag ze vier mensen rond de eettafel zitten, met daarnaast twee witte plastic tasjes die waarschijnlijk van het

Chinese afhaalrestaurant om de hoek afkomstig waren. Zo te zien hadden ze het gezellig met elkaar. Gezelliger dan bij haar thuis. Liesbeth voelde een stevige hoofdpijn opkomen en ze masseerde haar slapen in een poging die te onderdrukken.

‘Waar blijf je met die koffie?’ klonk de schelle stem van Ella achter haar. ‘We zitten te wachten op je. Je weet dat ik er niet van hou om zo laat naar huis te gaan.’

‘Het komt eraan,’ zei Liesbeth, in het vooruitzicht dat het bezoek niet meer zo lang zou duren ineens een stuk opgewekter. Niet hartelijk, maar haar moeder bezat het zeldzame talent om het slechtste in haar naar boven te halen. De verstandhouding was over het algemeen altijd prima geweest, maar dat kwam vooral omdat er in het drukke, dagelijkse leven weinig onderling contact was. Sinds haar ouders niet meer werkten en te pas en te onpas op de stoep stonden, werd het haar wel eens te veel. Aan de andere kant was ze dankbaar dat ze haar beide ouders nog had, in tegenstelling tot veel van haar vriendinnen en kennissen. Ondanks alles zou ze hen niet willen missen.

Dat laatste besef zorgde ervoor dat het afscheid, een uur later, hartelijker verliep dan de begroeting aan het begin van de avond.

‘Dat hebben we ook weer gehad.’ Liesbeth nam naast Barry plaats op de bank. ‘Nu ga ik me eindelijk eens verdiepen in dat blad met trouwjurken.’

‘O ja, weet je dat zeker? Ik heb heel andere plannen met je.’ Barry trok het dikke tijdschrift uit haar handen en begon haar plingend te kietelen.

‘Hou op!’ Liesbeth kronkelde om los te komen. ‘Het wordt zo langzamerhand eens tijd dat we een definitieve trouwdatum vast gaan zetten. We hebben bijna genoeg gespaard.’

‘Het wordt een absolute topdag, ja, met alles erop en eraan wat je graag wilt. Beloofd,’ zei Barry plechtig. ‘Maar nu even niet. Morgen gaan we concreet plannen.’

Hij trok haar in zijn armen en bedekte haar mond met de zijne. Liesbeth sribbelde niet langer tegen. Ze waren al jaren aan het sparen voor hun grote dag omdat ze er een onvergetelijk feest van wilden maken. Die ene dag kon er ook nog wel bij, dacht ze met een klein lachje terwijl ze zich aan hem overgaf.

2

‘Ik denk dat wij het eens over een ander huis moeten hebben. Ik heb een paar brochures bij me waar schitterende woningen in staan.’ Met die woorden kwam Boris halverwege de avond thuis. Hij trok zijn colbert uit, hing die op een stoel en knoopte zijn stropdas los.

‘Waarom?’ vroeg Cindy narrig. Ze lag languit op de bank een film te kijken die haar niet boeide, maar voelde zich te lamleidend om op te staan en iets te gaan doen.

‘Waarom niet?’ beantwoordde Boris dat met een tegenvraag. Hij klonk irritant opgewekt, volgens Cindy.

‘Omdat ik geen zin heb om te verhuizen,’ verklaarde ze kortaf.

‘Wacht maar tot je ziet wat ik heb. Kom op, Cin, doe eens gezellig mee. Je hebt een verhuizing jarenlang afgehouden omdat je Mariska niet uit haar veilige omgeving wilde halen. Hoewel we allebei heel goed wisten dat dit onzin was, heb ik je daar wel je zin in gegeven. Nu is het echter onze beurt. Mariska is verhuisd, nu wij nog.’

‘Volgens mij ben jij blij dat ze uit huis is,’ merkte Cindy bitter op. Ze kwam overeind en zette met een druk op de knop van de afstandsbediening de televisie uit.

‘Blij is niet het goede woord. Enige opluchting dat de kogel nu door de kerk is, voel ik wel, ja,’ bekende Boris eerlijk. ‘Het was niet meer haalbaar om haar thuis te houden, haar verzorging werd veel te zwaar.’

‘Wat weet jij daar nou vanaf? Je was er nooit.’

‘Ik werk zodat jij thuis kon blijven voor haar, wat overigens je eigen keus was. Niemand heeft je daartoe gedwongen.’

‘Mariska is ons kind, Boris, niet zomaar een vage kennis. Ons eigen vlees en bloed.’

‘Doe niet zo dramatisch.’

‘Hou jij eigenlijk wel van haar?’ vroeg Cindy opeens. Ze klonk kalm.

Het bleef lang stil na deze vraag, Boris wist duidelijk niet goed wat hij moest zeggen.

‘Nee dus,’ concludeerde ze daar bitter uit.

‘Niet op de manier waarop ik van een gezond kind zou houden, denk ik. Mariska is...’ Hij zocht naar woorden.

‘Een blok aan je been,’ zei Cindy hard.

‘Het ligt complexer dan dat. Natuurlijk hou ik van haar omdat ze mijn dochter is, maar ze is ook een belemmering om het leven te kunnen leiden wat ik wil, een leven zoals ik dat voor ogen had toen je zwanger van haar was. Niemand is blij met de geboorte van een meervoudig gehandicapt kind. Jij ook niet,’ wees hij haar terecht.

‘Uiteraard had ik liever een gezond kind gehad, maar ik zou de Mariska die ze is niet willen ruilen voor een ander kind zonder handicap.’

‘Dat zou ons leven er wel een stuk simpeler op maken.’

‘Ach, jij!’ Cindy schoof een stuk van hem vandaan op de bank. ‘Jij bent net een blok beton. Hard en gevoelloos.’

‘Waarom? Omdat ik niet al wekenlang huilend en handenwringend door het huis heen loop, zoals jij?’ gaf hij scherp terug. ‘De feiten zijn zoals ze zijn, Cindy. Mariska heeft het goed in die instelling, dat is het belangrijkste.’

‘Doe nou niet net alsof je haar belang boven dat van jezelf stelt.’

‘Als ik er niet van overtuigd zou zijn dat ze daar prima op haar plek is zou ik net zo lang door zoeken naar een tehuis waar het beter is. Geld speelt daarbij geen rol.’

‘Je kunt de zorg voor je dochter niet afkopen met geld.’

‘Wat is dat nou voor rare opmerking?’ Boris keek haar oprecht

verbaasd aan. ‘Ik bedoel alleen maar te zeggen dat het me niet uitmaakt wat het kost, als ze het maar goed heeft.’

‘Goh, wat nobel,’ spotte Cindy.

‘Met jou valt er niet te praten.’ Boris stond op en schonk zichzelf een glas whisky in, dat hij in één teug achteroversloeg voor hij weer ging zitten. ‘Wat wil je nou eigenlijk? Hier nog jarenlang op de bank blijven kniezen? We hebben samen en in overleg met de artsen en de zorginstelling besloten dat het zowel voor Mariska als voor ons beter is dat ze daar woont. Het is niet zo dat ik jou gedwongen heb ons gehandicapte kind weg te doen, maar ik krijg steeds vaker het gevoel dat je me dat wel verwijt.’

‘Ik vind dat jij je wel erg makkelijk neerlegt bij het feit dat we onze dochter kwijt zijn.’

‘We zijn haar niet kwijt, ze woont in ieders belang ergens anders. Ze mag regelmatig een weekend bij ons doorbrengen en we kunnen zo vaak we willen naar haar toe,’ zei Boris geduldig, maar met een licht geïrriteerde ondertoon in zijn stem.

‘Hoe vaak ben jij al geweest?’ Cindy keek hem recht aan.

‘Behalve toen we haar wegbrachten nog niet,’ moest hij toegeven.

‘Dat bedoel ik, het interesseert je blijkbaar niet.’

‘Ik ga door met mijn leven, het spijt me als jou dat niet bevalt,’ zei Boris nu hard. ‘Iedereen gaat anders om met tegenslagen. Jij gaat drie, vier keer per week naar haar toe, ik zie dat niet zitten. Ze herkent me niet eens, ze heeft geen flauw benul dat ik haar vader ben. Jij staat daar anders in, ja, maar dat verwijt ik jou toch ook niet? We zijn twee verschillende mensen die ieder op hun eigen manier met een moeilijke situatie omgaan. Laten we elkaar alsjeblieft die ruimte gunnen.’

‘Een beetje begrip voor mijn verdriet zou anders wel prettig zijn. Jij gaat door alsof er niets is gebeurd en je hebt geen oog voor hoe ik me voel.’

‘Dat is een van de redenen waarom ik wil verhuizen. Dan heb

je iets anders aan je hoofd, heb je het voorlopig te druk om veel bij het verleden stil te staan en kun je in een ander huis, waar niet zoveel herinneringen zijn, je leven weer oppakken waar het tien jaar geleden is blijven liggen.'

Cindy vloog overeind, ze keek hem met vlammeende ogen aan.

'Doe nou niet alsof jij je voor mij opoffert om te gaan verhuizen! Je wilt hier al jaren weg omdat je het te klein vindt en het niet meer past bij je tegenwoordige status als grootverdiener,' gooide ze hem voor de voeten.

'Wat meer ruimte en meer comfort zou wel prettig zijn, ja. Daar werk ik ook hard genoeg voor.'

'Je wilt pronken met een groot, duur huis.' Cindy's stem sneed. 'Nou, dat doe je dan maar zonder mij. Ga jij maar verhuizen, ik blijf hier. Dat lijkt me het beste voor ons alle twee.'

Deze woorden kwamen zonder erbij na te denken haar mond uit. Plotseling kostte het haar geen enkele moeite meer om te zeggen waar ze al langer over nadacht. 'Nu Mariska uit huis is, valt het dubbel op dat er niets meer is wat ons bindt,' vervolgde ze iets kalmer. 'Laten we onszelf nog meer discussies, ruzies en ellende besparen en uit elkaar gaan. Er is geen enkele reden meer waarom we bij elkaar moeten blijven.'

Boris was bleek geworden onder haar betoog, maar hij deed geen poging om haar tegen te spreken. Cindy meende zelfs een spoortje opluchting in zijn ogen te zien.

'Als jij er zo over denkt, is er inderdaad geen reden meer om er nog moeite voor te doen,' zei hij met een kalmte die niet bij zijn gezichtsuitdrukking paste.

'We zijn uit elkaar gegroeid, dat zul jij toch ook toe moeten geven.'

'Het blijkt wel dat ik jou minder goed ken dan ik dacht, ja.' Boris stond op en liep naar de deur. 'De vrolijke, optimistische Cindy die nooit ergens haar hand voor omdraaide en van aanpakken wist heb ik al heel lang niet meer gezien.'

‘De meelevende, begripvolle rots in de branding Boris is net zo goed verdwenen,’ kon Cindy niet nalaten hem na te roepen voor hij de kamerdeur achter zich in het slot trok. Enkele seconden later hoorde ze de deur van de slaapkamer in het slot knallen.

Dit was dus het einde van hun huwelijk. Een huwelijk dat twaalf jaar geleden zo gelukkig was begonnen en dat ooit heel hecht was geweest. Ze nam haar plaats op de bank weer in en staaarde naar de muur tegenover haar. Was ze nu verdrietig? Nee, constateerde ze. Blij of opgelucht ook niet, eerder gelaten. Mariska was weg, Boris ging weg. Ze constateerde het als een nuchter feit. Het gezin Van der Made was niet meer, voortaan ging ze weer door het leven als Cindy Hoogvliet. Alsof die twaalf tussenliggende jaren er niet geweest waren. Maar Mariska was er nog wel, al was het dan niet meer bij haar in huis. Ze bestond en daar was Cindy blij om. Ze hield verschrikkelijk veel van haar dochtertje, alleen al vanwege haar bestaan kon ze nooit echt spijt hebben van haar huwelijk met Boris.

Ze ging die nacht niet naar bed, maar bleef op de bank liggen, nadenkend over deze situatie en piekerend over hoe het verder moest. In één ding had Boris wel gelijk. Ze was zichzelf kwijtgeraakt in de loop der jaren, Cindy kon niets anders doen dan dat toegeven. Haar leven draaide alleen nog maar om Mariska, zelfs nu nog. Het werd hoog tijd dat ze weer eens het initiatief over haar leven ging nemen. Een baan zoeken, nieuwe hobby’s uitproberen, mensen leren kennen. Er was niemand meer over van hun vriendengroep van vroeger, broers en zussen bezat ze niet en met haar ouders had ze nog maar nauwelijks contact omdat die zich schaamden voor hun kleindochter en liever deden alsof ze niet bestond. Voor hun trouwen en tijdens de eerste jaren van hun huwelijk had ze gewerkt als intercedente op een uitzendbureau, een baan die ze na de geboorte van Mariska had opgegeven. Op aanraden van een vriendin uit die tijd had ze tijdens de lange uren waarin Mariska sliep een paar cursussen gedaan om manicure/nagelstyliste

te worden. In het kleinste kamertje van hun krappe woning met vier kamers had ze een plekje ingericht waar ze haar klanten hielp, maar met het ouder worden van Mariska was daar een beetje de klad in gekomen. Mariska had steeds meer intensieve zorg nodig gehad, er was weinig ruimte meer over geweest voor iets anders. Cindy had nog slechts een paar trouwe klanten overgehouden, wat haar amper twee uur werk in de week kostte. Dat ging ze weer uitbouwen, besloot ze. Terug naar haar werk als intercedente wilde ze niet meer, maar een nagelsalon aan huis trok haar wel aan. Dan had ze meteen weer wat sociale contacten en leerde ze wellicht eens wat mensen uit de buurt kennen. Hier in de straat woonden verschillende vrouwen van ongeveer haar leeftijd.

Zo, plannend makend en fantaserend over de toekomst, dommelde ze tegen de ochtend in, ondanks haar ongemakkelijke houding op de harde bank. Bij het ontwaken 's morgens merkte ze dat Boris al weg was, hij had dus heel zacht gedaan om haar niet te wekken. Cindy wist niet goed of ze boos moest zijn omdat hij haar op die harde bank had laten liggen, of het gebaar moest waarderen dat hij haar had laten slapen. Maar het maakte niet meer uit wat ze wel of niet voelde ten opzichte van Boris. Voortaan draaide het om haarzelf. Ze nam een hete douche, kleepte zich aan, smeerde een boterham voor zichzelf en pakte haar boeken van de cursus erbij. Tijdens het doorlezen van de lesstof kreeg ze steeds meer zin om op dit gebied weer echt aan de slag te gaan in plaats van slechts af en toe een klant te helpen. Ze zou een advertentie in het wijkkrantje plaatsen, nam ze zich voor.

Na haar karige ontbijt ging ze naar het tehuis waar Mariska tegenwoordig woonde. Mariska was net in bad geweest en werd aangekleed door Suzanne, een van haar vaste verzorgsters.

‘Goedemorgen,’ begroette die Cindy. ‘Mariska is bijna klaar.’

‘Ik kleed haar wel verder aan,’ besloot Cindy. ‘Dat mis ik echt, die dagelijkse handelingen.’

‘Dan maak ik koffie voor je,’ bood Suzanne opgewekt aan.

Cindy nam Suzannes plaats aan de hoge aankleedtafel waar Mariska op lag in. Haar dochter merkte niet eens dat iemand anders zich nu met haar bezighield. Het maakte haar niet uit of het haar moeder of een wildvreemde was die haar verzorgde, besefte Cindy met een pijnlijke steek in haar hart. Ze wilde het eigenlijk niet toegeven, maar dit was weer iets waar Boris gelijk in had. Haar hersens waren zo zwaar beschadigd dat ze geen mensen herkende, zelfs haar eigen ouders niet. Wel merkte Cindy dat Mariska zich goed voelde in deze instelling. Hoewel ze het niet kon zeggen, zag Cindy het aan haar. De tevreden trek op haar gezichtje en de rust die uit haar ogen straalde vertelden wat haar betrof genoeg. Dat was in ieder geval een geruststelling, naast het verdriet en het gemis van de dagelijkse omgang met Mariska.

Ze speelde wat met Mariska, maakte een praatje met Suzanne en bekeek de kleding van haar dochter om te kijken of er nog iets was wat ze nodig had. Wat nieuw ondergoed en een paar luchtige shirtjes voor de komende zomer kon ze wel gebruiken, dus besloot ze naar het winkelcentrum te gaan. Nu in haar eentje thuis zitten lokte haar niet, ze moest iets omhanden hebben. In het centrum kocht ze de benodigde spullen, at ze een broodje en dwaalde ze wat doelloos langs de vele winkels, tot haar oog viel op een kaartje in de etalage van een schoonheidssalon.

Op zoek naar een leuke baan? Wij hebben plek voor een part-time manicure/nagelstyliste. Stap gerust naar binnen voor verdere informatie, stond erop te lezen.

Cindy stopte abrupt, zodat een achter haar lopende man tegen haar op botste.

‘Kun je niet uitkijken?’ snauwde hij haar toe.

Ze hoorde het niet eens. Zou ze...? Waarom niet? Het was een vingerwijzing van het lot dat ze dit tegenkwam net nadat ze besloten had haar werk weer op te pakken. Ze zou gek zijn als ze deze

kans liet lopen. Ondanks die gedachte aarzelde ze nog even om naar binnen te gaan. Ze had jarenlang amper iets gedaan, de kans was groot dat ze haar uit zouden lachen als ze zichzelf aanbood als nieuwe medewerker van deze salon. Aan de andere kant, wat had ze te verliezen? Plotseling resoluut, met een zelfverzekerde houding die verborg hoe nerveus ze zich voelde, liep ze de salon in. Een wat oudere vrouw stond over een opengeslagen agenda gebogen achter de balie.

‘Goedemiddag, waar kan ik u mee helpen?’ vroeg ze met een warme, vriendelijke stem. Haar gezicht verhelderde zodra Cindy kenbaar maakte waar ze voor kwam. ‘Fijn. Het kaartje hangt er al enkele weken, maar ik heb er nog geen reactie op gekregen. We hebben inderdaad iemand nodig voor twee dagen per week. Onze manicure, Hilde, wil minder gaan werken nu ze een zoontje heeft gekregen. O, ik vergeet mijn manieren! Ik ben Sylvana, de eigenaresse van deze salon.’ Ze stak haar hand naar Cindy uit. ‘Het gaat dus om een baan voor twee dagen, de dinsdag en de vrijdag. Als dat je iets lijkt kunnen we een afspraak maken voor het sollicitatiegesprek, waarbij je ook kunt laten zien hoe je werkt.’

‘Graag,’ zei Cindy. ‘Ik heb de laatste jaren niet veel gedaan, maar ik popel om weer aan de slag te gaan.’ Tot haar eigen verbazing meende ze dat echt, hoewel het nooit eerder bij haar was opgekomen om in een salon te gaan werken. De voordelen ervan zag ze onmiddellijk. Een vast klantenbestand, een vast inkomen, regelmatige werktijden en omgang met collega’s. Misschien kon ze ernaast ook nog een aantal klanten thuis helpen, als zelfstandige.

Ze maakten een afspraak voor enkele dagen later. Had ze mooi nog even de tijd om haar kunsten te oefenen op de plastic hand met lange nagels die ze tijdens de cursus speciaal daarvoor had aangeschaft.

Bijna dansend liep Cindy terug naar huis. De leegte daar leek nu al een stuk minder nu ze weer iets had om naar uit te kijken.

Staand bij het dressoir keek ze de binnengekomen post door. Een reclamefolder, het wijkkrantje en een envelop zonder postzegel, waar alleen hun adres op geschreven stond. Het krantje legde ze opzij om straks te lezen, de folder belandde in de prullenbak en de envelop ritste ze nieuwsgierig open. Het was een uitnodiging voor een tuinfeest ter ere van de vijftigste verjaardagen van Jack en Sarah, las ze verbaasd. Aan het adres te zien waren dat de mensen die pas in de straat waren komen wonen. Die hadden zeker geen familie of vrienden als ze nieuwe, wildvreemde burens uitnodigden voor een feestje, dacht ze cynisch, even vergetend dat haar eigen vriendenkring ook niet bepaald druk genoemd kon worden. De uitnodiging belandde eveneens in de prullenbak, want ze was niet van plan om erheen te gaan. Ze had momenteel wel iets anders aan haar hoofd dan een feestje bij mensen die ze niet kende.

Ze schrok op omdat de deur geopend werd en Boris binnenstapte. Automatisch keek ze op de klok. Zo laat was het toch nog niet? Ze kon zich niet herinneren wanneer Boris voor het laatst om vier uur 's middags al thuis was gekomen.

‘Ik kan voorlopig een appartement huren van een zakenrelatie,’ vertelde hij zonder omwegen. ‘Er hoeft niet veel aan gedaan te worden, dus over enkele dagen verhuis ik.’

Ze staaarde hem verwezen aan, beduusd door deze snelle gang van zaken. Alles belandde ineens in een stroomversnelling.

‘Dan al? Je hoeft je niet te haasten,’ merkte ze op. Ze zei het meer omdat dit haar een gepaste reactie leek dan omdat ze het meende.

‘Dat is toch wat je wilde? Krabbel niet ineens terug nu het realiteit wordt,’ zei hij scherp.

‘Schuif het niet allemaal op mij af. Blijkbaar kan je zelf ook niet wachten om bij me weg te gaan, anders had je er niet zo’n vaart achter gezet.’

Boris streek met een vermoeid gebaar door zijn haren.

‘We begrijpen elkaar echt niet meer, hè? Laten we het niet langer

rekken dan strikt noodzakelijk is, daar wordt het niet beter van. Jij kan hier uiteraard gewoon blijven wonen, ik zal met mijn advocaat bespreken wat een redelijke alimentatie is. Maak je geen zorgen, ik laat je niet onbemiddeld achter.'

Cindy hief trots haar hoofd omhoog.

'Het hoeft niet veel te zijn, want ik heb een baan,' zei ze voorbarig. 'Weliswaar parttime, maar ik zal mijn werkzaamheden zo snel mogelijk uitbreiden. Ik wil niet langer op jouw zak teren dan nodig is.'

'Mooi,' zei Boris slechts. Hij leek niet echt onder de indruk te zijn. 'Ik zal de benodigde regelingen treffen, over de financiën worden we het vast wel eens. Alles wat Mariska betreft zal ik natuurlijk betalen, zij zal niets tekortkomen.'

'Dat is dan ook wel het minste wat je voor haar kunt doen,' zei Cindy vinnig.

Daarmee had ze het laatste woord, want zonder nog iets te zeggen of haar zelfs maar aan te kijken liep Boris weer weg. Het schuldgevoel dat haar kort overviel bij het zien van zijn gepijnigde gezicht verdrong ze snel. Haar was niets te verwijten, hield ze zichzelf voor. Boris had zich op zijn werk gestort om hun gehandicapte dochter te ontlopen en nu ze ergens anders woonde, keek hij amper nog naar haar om. Hij had er zelf voor gezorgd dat hij vervreemd was geraakt van zijn gezin.